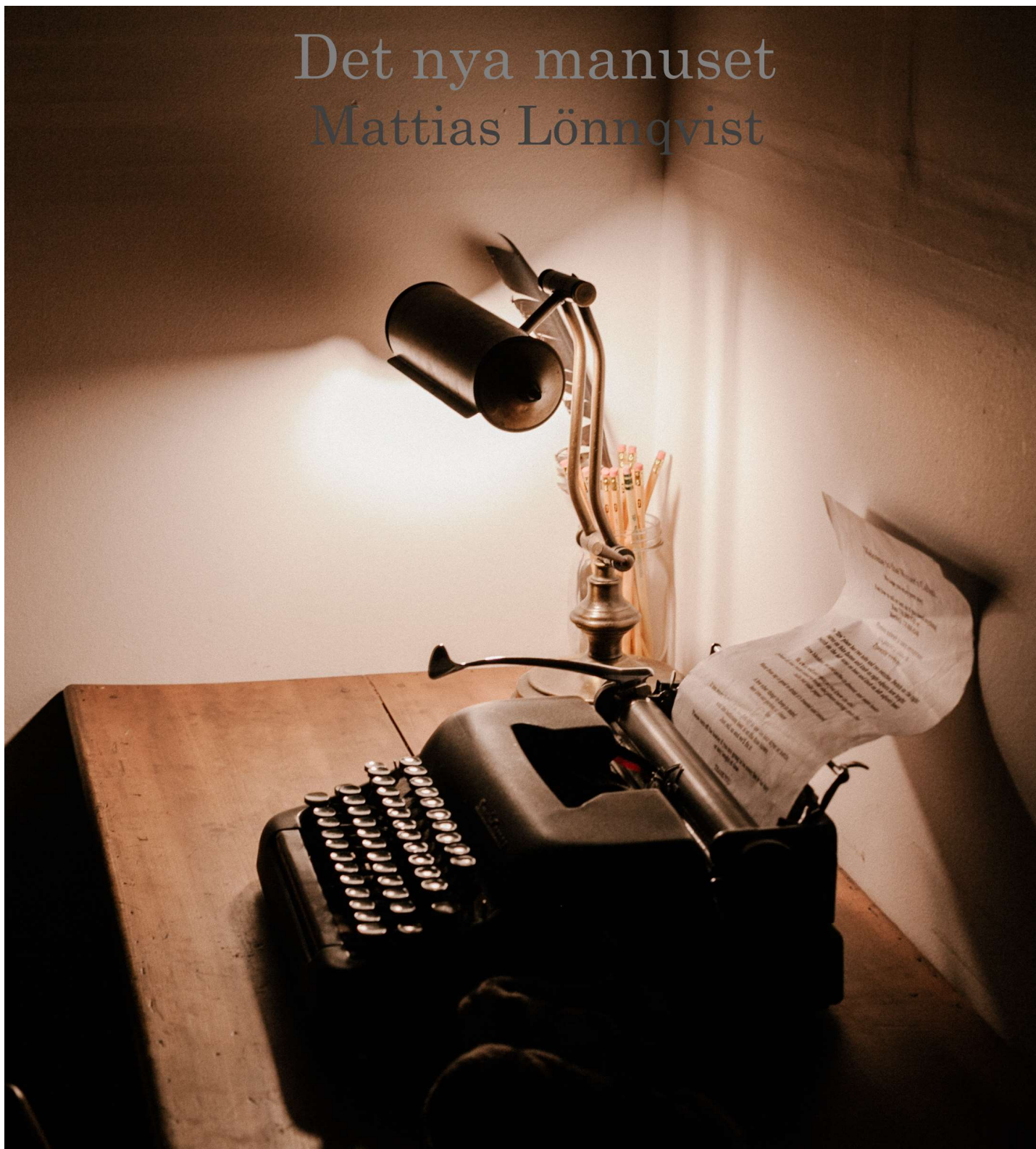

Det nya manuset
Mattias Lönnqvist

Det nya manuset

Lågorna flammade upp från papperskorgen. Ytterligare ett manus som mötte sitt öde, samma öde som de trettiofyra tidigare. En kort stund av glädje, den enda som den här texten skänkt mig. Jag log, sträckte fram händerna mot värmen.

Mitt ögonblick av lycka bröts av ett gällt tjut från brandvarnaren.

Shit! Jag hoppas att Sandra inte vaknar av ljudet.

Sådan tur hade jag inte. Sekunden senare öppnades dörren till sovrummet, och min flickvän, sambo, Sandra, kom ut med håret på ända och iklädd enbart shorts och ett linne. I handen höll hon brandsläckaren.

"Vad har jag sagt?" skrek hon och blängde på mig samtidigt som hon sprutade skum.

"Att inte elda inomhus", mumlade jag. Jag kunde inte möta hennes blick.

"Vad mer?" Sandra ställde ifrån sig brandsläckaren, öppnade dörren till balkongen och släppte ut röken.

"Kan du stänga av brandlarmet?" Tjutet var så högt att det gjorde ont i öronen.

Sandra hoppade upp, tryckte till knappen på brandlarmet så att det tystnade. Hennes spänst fascinerade mig fortfarande. "Svara på frågan nu."

"Att låta dig få läsa texten innan jag bestämmer att den är dålig."

"Och har jag läst den? Du lovade." Sandra petade med pekfingeret flera gånger i min panna.

"Den var så dålig", mumlade jag.

"Åh!" Sandra bet ihop käkarna. "Jag har ju sagt att ingen text är perfekt från början. Det är det som kallas redigering."

"Men, Hemingway ..."

"Käften!" avbröt Sandra. "Vi var överens om att vi skulle göra uppoffringar för att du skulle kunna satsa på din dröm att bli författare. Medan du ligger och sover jobbar jag extra nattpass på akuten för att vi ska klara oss på en inkomst, men då

får du fan visa att det här faktiskt är på allvar och inte glida runt i någon dröm om hur en författare jobbar."

"Men ..."

"Jag blir så less på dig." Sandra gick bort till skrivbordet, ett rullskrivbord som hon ropat in på auktion. Hon lyfte på skrivmaskinen, en Halda av samma modell som Hemingway använt. "Nu åker den här ut."

"Nej, stopp, vänta", vädjade jag. Jag kände paniken i bröstet. "Kan jag inte få en chans till?"

"På tre villkor", sa Sandra och ställde ned skrivmaskinen.

"Ett: jag får inte elda upp fler manus?"

"Det här är din sista, sista chans. En eldsvåda till och skrivmaskinen åker på tippet."

Jag svalde klumpen i halsen. "Två?"

"Det andra villkoret är att jag vill läsa allt du skriver. När du skrivit färdigt för dagen lägger du papperen i den här", sa Sandra och öppnade den översta lådan till vänster. "Det som jag läst lägger jag i lådan under."

"Men det är ju så dåligt."

"Vilket för mig in på mitt tredje villkor", sa Sandra och öppnade en låda på höger sida. "Här lägger du manus som jag läst och som du ändå vill slänga. Skriv datum på dem. Efter två månader läser du igen och om du fortfarande vill slänga det då så lägger du det i pappersåtervinningen."

"Älskling", sa Sandra och drog fram en extra stol till skrivbordet som hon satte sig på. "Vågar jag komma med några förbättringsförslag på din text utan att du går och hämtar tändvätskan?"

"Jag visste det. Texten är värdelös, och du hatar den."

"Långt ifrån." Hon la handen på mitt knä. "Jag älskar miljöerna, och du har början till en intressant story här."

"Men?"

"Dina karaktärer är väldigt stereotypa. Mer nidbilder än personer. Som Karl."

"Vad är det för fel på Karl?" Jag öppnade anteckningsboken, bläddrade fram till min beskrivning av honom. "Han är norrlänning, och jag ville att det skulle framgå."

"Det gör det, men när det enda han säger är 'en inandning som lät som jo' och det enda han tänker på är jakt och fiske, så har du inte längre en person, utan en karikatyr."

"Men hur ska jag då få fram det?"

"Du kanske kunde beskriva honom som en helt vanlig person, och sedan lägga till några markörer efteråt?"

"Hur menar du då?" Jag kliade mig i huvudet.

"Här", sa Sandra och räckte fram en av sidorna som jag skrivit, "så skriver du om hur han är i Hellasgården, och för första gången känner sig lugn sedan flytten till Stockholm. Du kanske kunde skriva: 'Karl drog ett djupt andetag genom näsan, kände doften av barrträd. Ett kort ögonblick kändes det som om han var tillbaka i Burträsk, som om han gick genom en av de skogar som han växt upp med.' Eller något åt det hållet?"

Jag suckade och reste mig upp. "Det är nog bättre om du skriver. Jag kommer aldrig bli så där bra."

"Sitt ned." Sandra tog tag i min hand. "Om jag inte visste att du skriver bra skulle jag aldrig gått med på att du skulle vara ledig för att kunna fokusera på skrivandet. Du måste bara börja med berättelsen, och fylla på med resten efteråt."

"Hur kan du säga att jag skriver bra?" Jag skrynklade ihop papperet och kastade i papperskorgen. "Allt jag skriver är skräp."

"Regel tre." Sandra plockade upp papperet, slätade till det. "Du måste vänta två månader innan du slänger någonting. Och jag vet att du skriver bra eftersom du fick mig intresserad genom att varje dag i en månad skicka kärleksbrev till mig."

"Det var det enda ... vänta, jag tror jag har en idé." Jag satte ett nytt papper i skrivmaskinen och började skriva. Först en timme senare insåg jag att Sandra hade gått och lagt sig.

Jag satt i hallen på den bänk som vi även använde som skohylla. Väntade på att Sandra skulle komma hem. I knät hade jag början till en roman. Femtio sidor text som jag ville visa henne. Jag hade knutit ett rött sidenband om dem. Ljudet av en nyckel i låset.

"Välkommen hem, älskling." Jag sträckte över buntan med papper till henne.

"Har du suttit uppe och skrivit hela natten?" Sandra gäspade.

"Jag hade flow, kunde inte sluta."

"Jag har jobbat hela natten", sa Sandra och sparkade av sig skorna som hamnade i en hög vid dörren. "Kan jag inte få sova några timmar först? Dessutom, om du skrivit hela natten så kanske du kan göra mig sällskap?"

"Får jag vara lilla sked?"

"Om det betyder att jag får sova några timmar."

Sandra måste ha varit tröttare än jag, och vi hann knappt lägga oss innan jag hörde på andningen att hon somnat. Det skulle ta ett tag för mig. Jag kände att jag fortfarande var uppe i varv, hur berättelsen snurrade i min hjärna. En kort stund funderade jag på om jag skulle smyga ut, fortsätta skriva, men Sandra hade haft rätt i att jag borde sova.

Dessutom skulle hon bli så besviken om hon vaknade och jag inte var här. Särskilt när hon för ovanlighetens skull var stora sked. Istället låg jag här, njöt av värmen från hennes kropp, kände hur hennes andetag värmde min nacke, en tacksamhet över att hon alltid var så förstående.

"Är du vaken?"

Jag öppnade ögonen, såg hur solen sken in genom glipan i gardinerna. Sandra låg fortfarande bakom mig, tryckt mot min rygg.

"Jag tror det", sa jag och gäspade.

"Nu läser jag gärna, om du fortfarande vill?"

"Självklart", svarade jag och nästan studsade upp ur sängen, hämtade manuskriptet som låg på byrån två meter bort. "Vill du ha frukost?"

"Klockan tre på eftermiddagen?"

"Vi kan kalla det lunch, eller brunch, om du föredrar det. Men det blir samma mat."

Sandra mumlade ett svar som jag tolkade som ja. Hon verkade ha allt fokus på det jag skrivit. Jag hoppades att det var ett bra tecken.

Tre timmar satt jag i sängen med korslagda ben och tittade på Sandra medan hon läste. Några gånger sträckte hon sig efter en penna, antecknade någonting, men det såg ut som om hon gillade det. Kaffekoppen stod fortfarande orörd och hon hade bara tagit två tuggor av sin leverpastejsmörgås.

"Nå", sa jag när hon till slut la ifrån sig högen med papper. "Vad tyckte du?"

"Det är en väldigt vacker berättelse. Lite sorgsen, när de befinner sig så långt ifrån varandra, men det känns som om de kommer få varandra i slutet. Stämmer det?"

"Jag har inte skrivit slutet än."

"Det var några detaljer som jag kommenterade på", sa Sandra och sträckte över manuset. "Som det här med att huvudpersonerna har väldigt moderna värderingar i en historisk miljö."

"Jag ville att de skulle få leva i en bättre värld."

"Det är en vacker tanke, men det kommer skava hos många läsare."

"Men om jag skriver om de delarna så blir det mindre tid att fortsätta berättelsen."

"Apropå det", sa Sandra och reste sig, böjde sig ned och plockade upp ett paket under sängen. "Det är din födelsedag idag, så jag köpte den här åt dig."

"En dator?" sa jag efter att ha öppnat. "Du vet ju att jag helst vill skriva på en skrivmaskin."

"Kan du inte bara prova? För min skull?"

"För din skull? Nu förstår jag inte."

"Jag har inte velat säga någonting ..." Sandra rodnade och drog in luft innan hon fortsatte: "Din skrivmaskin låter väldigt mycket och jag vaknar ibland av den."

"Förlåt. Varför sa du ingenting?"

"Jag ville inte göra dig ledsen. Inte förstöra din dröm."

Jag kände på tangenterna. Det var onekligen mycket tystare ljud än från min skrivmaskin. Men skulle det vara samma känsla?

Den här veckan hade Sandra inga nattpass, och jag väntade på att hon skulle komma hem. Jag hade förberett middag, och två stycken överraskningar. När jag hörde dörren öppnas släckte jag i taket och lät de två tända ljusen vara den enda belysningen.

"Middagen är klar", ropade jag ut mot hallen och någon minut senare kom Sandra in i köket.

"Levande ljus?" sa Sandra och skakade på huvudet. "Firar vi någonting?"

"Kanske. Kanske inte. Jag har två överraskningar åt dig."

"Vad för något?" Sandra slog sig ned på en stol, slickade sig om läpparna när hon såg att det var hennes favorit till förrätt: toast med löjrom, smetana och confiterade äggulor.

"Är någonting fel?" sa jag när jag noterade hur snabbt Sandra åt. "Du brukar alltid njuta förrätten i små, små tuggor."

"Maten är lika god som vanligt, men du vet att jag inte gillar att vänta på överraskningar."

"Tålmod är en dygd", sa jag och sträckte ut tungan. "Men vill du hellre ha överraskningarna innan huvudrätten? Det blir pocherad torskrygg."

"Jag vill inte förstöra din planering."

"Om du lyfter på tallriken."

Sandra lyfte på den, och under låg två kuvert uppmärkta med ett och två. "Din buse. Du visste att jag inte skulle kunna hålla mig."

"Kanske det", sa jag och log illmarigt. "Öppna dem."

Sandra sprättade upp kuvert ett, och tog fram en utskrift. "Ett mejl?"

"Inte vilket som helst. Det är ett svar som visar att Bonniers tagit emot mitt manus och att de återkommer när de läst det."

"Har du skickat in ditt första manus?"

Jag nickade. "Du sa att det var bra, och sedan dess har jag putsat en hel del på det."

"Vad är det i det andra kuvertet?"

"Du får väl öppna och se."

Samma förvånade min från Sandra när hon öppnade. "Ett mejl till?"

"Det är från min chef", sa jag och log. "Från och med nästa månad börjar jag jobba deltid, fyra dagar per vecka."

"Men, din dröm?"

"Jag insåg att jag redan levde min dröm, tillsammans med dig. Om jag jobbar deltid så hinner jag fortfarande skriva och samtidigt ..."

"Ja?" Sandra lutade sig framåt, tittade mig in i ögonen. Ljuset från lågan reflekterades i hennes bruna ögon.

"Samtidigt behöver du inte jobba så mycket och vi kanske kan få lite mer tid för varandra?"

"Är du helt säker?"

"Jag är tacksam för allt du gjort för mig", sa jag, "men jag saknar dig, saknar oss, saknar att vi gör saker tillsammans."

Sandra reste sig, gick bort till mig, satte sig i mitt knä. "Jag har också saknat oss", viskade hon.

"Jag har faktiskt en överraskning till", sa jag och fiskade upp ett litet paket ur fickan.

"Till mig?" Sandra slet i papperet, fick fram asken på några sekunder. Hennes blick när hon öppnade asken och såg ringen gjorde mig lycklig.

"Vill du gifta dig med mig?" viskade jag i Sandras öra.

"Ja, Isabelle, det vill jag."

Copyright © 2020 Mattias Lönnqvist

Ursprungligen publicerad hos Stockholm Writing Group